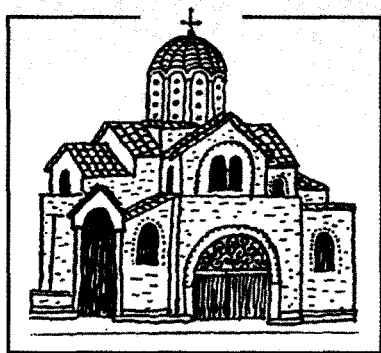

ΠΑ ΤΗΝ
ΙΕΡΩΣΥΝΗ
ΚΑΙ ΤΟΝ
ΙΕΡΟΝ ΚΛΗΡΟ

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
«ΟΡΘΟΔΟΣΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2005

Ἐνημερωτικό σημεῖωμα

Κατά τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Χρυσόστομον τό ἄ-
ξίωμα καί ὑπόβρυγμα τῆς ἱερωσύνης εἶναι μεγάλο καί
θαυμαστό. Τό δέ ἔργο τοῦ ἱερέως εἶναι σταυρός καί ἡ
ζωή του πρέπει νά παρουσιάζη συμφωνία τῶν καλῶν ἔρ-
γων μέ τά λόγια του.

Ὅταν, ὅμως, βρεθοῦν κληρικοί νά ἔχουν ἀσυνέπεια
στά λεγόμενα μέ τά πραττόμενα, τότε τά μέν διδασκόμε-
να καλῶς θά τηροῦμε καί πράττουμε, ἀλλά δέν θά ἀκο-
λουθοῦμε στά ἔργα τους.

Τό παράδειγμα κληρικῶν μέ ἀσυνέπεια καί ἀπρόσε-
κτη συμπεριφορά ἐξοργίζει ὄχι μόνον τούς ἀνθρώπους
ἀλλά καί τόν Θεό. Στήν ἄπιστο καί διεστραμμένη γενεά
μας ἔχει πλεονάσει ἡ κακία καί ἔχουν ὑπερπλεονάσει οἱ
κακοί σέ βαθμό πού τά κακά πλέον νά μή προκαλοῦν
ντροπή σέ ἐκείνους πού τά διαπράττουν.

Ἡ ἀνοχή ὅμως τοῦ κακοῦ ἢ ἡ συμπόρευσις μετά τῶν
κακῶν καί ἀσεβῶν ἀνθρώπων ἰσοδυναμεῖ μέ συμφωνία
μαζί τους καί μᾶς ἐνοχοποιεῖ.

Ἐοφείλομε ὅλοι οἱ πιστοί χριστιανοί καί ἰδιαίτερα οἱ
σεβαστοί ἱερεῖς νά ζοῦμε σύμφωνα μέ τίς εὐαγγελικές ἐ-
πιταγές καί νά δίδουμε καλή μαρτυρία Χριστοῦ, μέ τόν
ἐνάρετο τρόπο ζωῆς μας καί τά φωτεινά καλά μας ἔργα.
Τότε καί μόνον μποροῦμε ἐπάξια νά λεγόμεσθε χριστια-
νοί καί νά συντελοῦμε εἰς τήν ὠφέλειαν τήν ψυχικήν
τῶν συνανθρώπων μας καί στήν ἐπί γῆς ἐδραίωση τῆς
βασιλείας τοῦ Ἄναμαρτήτου Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ.

Τά λίγα κείμενα, πού ἀκολουθοῦν, εὐχόμεθα νά βοη-
θήσουν στήν σωστή στάση μας ἔναντι τῶν ποικίλων
σκανδάλων πού ἡ γενική ἀποστασία καί ἀμετανοησία
μας δημιουργεῖ.

Θέλοντας οἱ ἐκδόσεις Ὁρθόδοξος Κυψέλη νά συμ-
βάλλουν στό ἐλάχιστο στήν διαφώτιση καλοπροαιρέτων

συνανθρώπων μας εκδίδουν τό πρακτικό αὐτό ἐνημερωτικό τεύχος πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ ψυχικὴν ὠφέλειαν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν μας.

Ἔργον τῆς Ἀδελφότητος ΔΑΝΙΗΛΑΙΩΝ Ἀγίου Ὁρους

Ἄγιου Ἰωάννου Χρυσοστόμου

Γιὰ τὴν ἱερωσύνη

«Τῆς ἱερωσύνης τό ἔργον εἶναι τόσον ὑψηλόν, ὥστε ἐπιτελεῖται μὲν ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' ἀνήκει εἰς τὰ ἔργα τῶν οὐρανίων δυνάμεων. Καί τοῦτο εἶναι πολὺ φυσικόν, ἐφ' ὅσον δέν τὴν ἴδρυσεν οὔτε ἄγγελος οὔτε ἀρχάγγελος οὔτε καμμία ἄλλη κτιστή δύναμις, ἀλλὰ τὴν ἴδρυσεν αὐτός ὁ Παράκλητος, ὁ ὁποῖος καὶ ἔκαμεν ἀνθρώπους ζῶντας εἰς τὴν σάρκα ἱκανοὺς νά διεξάγουν ὑπηρεσίαν ἀγγέλων. Διὰ τοῦτο ὁ ἱερωμένος πρέπει νά εἶναι τόσον καθαρός, σάν νά στέκεται εἰς τοὺς οὐρανοὺς μαζί μέ τὰς ἀγγελικάς δυνάμεις.

...Μόνον ὅταν καταλάβῃ κανεὶς τί σημαίνει ἡ προσέγγις ἀνθρώπου μέ σάρκα καὶ αἷμα πρὸς τὴν μακαρίαν καὶ ἀθάνατον φύσιν τῶν ἀγγέλων, μόνον τότε θά ἴδῃ πόσην τιμὴν δίδει εἰς τοὺς ἱερεῖς ἢ χάρις τοῦ Πνεύματος. Διότι ὑπ' αὐτῶν τελοῦνται καὶ ὅσα ἀνέφερα προηγουμένως καὶ ἄλλα ἀκόμη ἰσάξια μέ αὐτά καὶ διὰ τό ἀξίωμα καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν μας. Ἐνῶ κατοικοῦν καὶ περιφέρονται ἀκόμη εἰς τὴν γῆν, ἀνέλαβον τὴν διεύθυνσιν οὐρανίων ὑποθέσεων μέ ἐξουσίαν πού δέν ἔδωσεν ὁ Θεός εἰς τοὺς ἀγγέλους οὔτε εἰς τοὺς ἀρχαγγέλους. Δέν εἶπε πραγματικά πρὸς τοὺς ἀγγέλους, «ὅσα δέσετε εἰς τὴν γῆν, θά εἶναι δεμένα καὶ εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ ὅσα λύσετε εἰς τὴν γῆν, θά εἶναι λυμένα καὶ εἰς τοὺς οὐρανοὺς». Ἐχουν βεβαίως ἐξουσίαν καὶ δένουν καὶ οἱ ἐπίγειοι ἄρχοντες, ἀλλὰ μόνον τὰ σώματα. Ὁ δεσμός ὅμως τῶν ἱερέων ἐγγίζει τὴν ἴδιαν τὴν ψυχὴν καὶ διαβαίνει πρὸς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ ὅσα ἐνεργοῦν κάτω οἱ ἱερεῖς τὰ ἐπικυρώνει ἄνω ὁ Θεός· ὁ Δεσπότης ἐγκρίνει τὴν ἀπόφασιν τῶν δούλων.

Ποιά ἐξουσία ἤμπορεῖ νά θεωρηθεῖ ὑψηλότερα ἀπό αὐτήν; Ὁ Πατήρ ἔδωκεν εἰς τόν Υἱόν ὀλόκληρον τήν ἐξουσίαν, βλέπω δέ ὅτι ὁ Υἱός τήν παρεχώρησε ὅλην εἰς τοὺς ἱερεῖς. Καί εἶναι τόσον ὑψηλή ἡ θέσις εἰς τήν ὁποίαν ἀνέβησαν, ὥστε φαίνονται σάν νά μεταφέρθησαν ἤδη εἰς τοὺς οὐρανοὺς, σάν νά ὑπερέβησαν τήν ἀνθρωπίνην φύσιν καί ἀπηλλάγησαν ἀπό τὰ ἰδικά μας πάθη.

...Ἐφ' ὅσον δέν ἤμπορεῖ κανεὶς νά εἰσέλθῃ εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἐάν δέν ἀναγεννηθῇ δι' ὕδατος καί Πνεύματος κατὰ τό βάπτισμα, καί ἐφ' ὅσον ἀποκλείεται ἀπό τήν οὐρανίαν ζωὴν ὅποιος δέν τρώγει καί δέν πίνει τό αἷμα τοῦ Κυρίου διὰ τῆς μεταλήψεως, αὐτά δέ ἐπιτελοῦνται μέ τὰ ἅγια χέρια τοῦ ἱερέως, πῶς λοιπόν χωρίς τὰ χέρια αὐτά θά κατορθώσῃ κανεὶς ν' ἀποφύγῃ τήν κόλασιν ἢ νά ἐπιτύχῃ τήν ἀμοιβήν τῶν δικαίων; Οἱ ἱερεῖς εἶναι ἐκεῖνοι πού ἐπεφορτίσθησαν μέ τήν πνευματικὴν φροντίδα διὰ τήν ἀναγέννησίν μας κατὰ τό βάπτισμα. Δι' αὐτῶν ἐνδύομεθα τόν Χριστόν καί συναπτόμεθα μέ τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ καί γινόμεθα μέλη τοῦ ἁγίου σώματός του, ὥστε δικαίως οἱ ἱερεῖς πρέπει νά θεωροῦνται ὄχι μόνον ἀπό τοὺς ἄρχοντες καί τοὺς βασιλεῖς φοβερῶτεροι, ἀλλά καί πολυτιμότεροι ἀπό τοὺς πατέρας μας. Διότι οἱ μὲν πατέρες μᾶς ἐγέννησαν σωματικῶς, ἐνῶ αὐτοὶ συντελοῦν εἰς τήν γέννησίν μας ἐκ Θεοῦ, εἰς τήν νέαν γέννησιν, εἰς τήν πραγματικὴν ἀπελευθέρωσίν μας ἀπό τὰ δεινά, εἰς τήν νίθησιν καί εἰς τὴν Θεῖαν Χάριτος...».

(Ἀπό τόν τρίτον περὶ ἱερωσύνης λόγον του).

* Ὅταν δημοσιεύσῃς τό σφάλμα τοῦ ἀδελφοῦ σου, ὄχι μόνον θά καταστήσῃς αὐτόν περισσότερον ἀναίσχυτον καί ὀκνηρόν πρὸς ἐπιστροφήν εἰς τήν ἀρετήν, ἀλλὰ θά κάμῃς καί ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἀκούουν αὐτά περισσότερον ἀπροθύμους καί θά ὀδηγήσῃς αὐτούς εἰς ἀπόγνωσιν. Καί ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ θά συντελέσῃς εἰς τό νά βλασφημηθῇ τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος

Ἡ Ἱερωσύνη σάν Σταυρός καί θυσία τοῦ Ἀρχιμ. Νικ. Πρωτοπαπᾶ

Ἡ Ἱερωσύνη, τό μέγα τοῦτο Μυστήριον καί ὑπεργήϊνον λειτουργήμα, δέν περιβάλλεται μόνον ἀπό οὐράνια λαμπρότητα καί δόξα, ἀλλά καί ἀπό σταυρώσιμα δάκρυα καί θλίψεις. Ὁ Ἱερεὺς δέν ἀπολαμβάνει μόνον τήν τιμὴν «τοῦ προέδρου, τοῦ διδασκάλου, τοῦ μυσταγωγοῦ, τοῦ καθηγεμόνος» (ἴδε Λόγ. Γρηγ. Νύσσης εἰς τήν ἡμέραν τῶν Φώτων), ἀλλά καί τό πικρὸ ποτήριον τοῦ Σταυροῦ, τῆς θυσίας, τῆς αἰσχύνης.

Ἡ δόξα καί ἡ θλίψις, ἡ τιμὴ καί ὁ πόνος εἶναι τὰ ἀχώριστα στοιχεῖα πού συνδέουν τὸν ἱερέα σ' ὅλην τὴν ζωὴν. Καί συμβαίνει τοῦτο τό παράξενο. Ἡ δόξα τοῦ καί ἡ τιμὴ τοῦ ἐκπηγάζουν ἀπὸ τὸν Σταυρόν τοῦ καί τὴν θυσίαν τοῦ. Γιατί ὁ ἱερεὺς εἶναι ἡ ἀδιάκοπη παράτασις τῆς ζωῆς τοῦ Ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ. Καί ὅπως ἀπὸ τὴν ζωοφόρον πηγὴν τῆς πλευρᾶς τοῦ Ἐσταυρωμένου ὁ κόσμος ἀρδεύεται καί ἡ κτίσις εὐφραίνεται (ἴδε 4 τροπαρ. τῶν Μακαρισμῶν τῆς ἀκολουθίας τῶν ἁγίων παθῶν), ἔτσι καί ἀπὸ τὸν Σταυρόν τοῦ ἱερέως ἡ Ἐκκλησία στηρίζεται εἰς τὴν κατὰ Χριστόν Ζωὴν καί ἀγιαζεται.

Ἡ Ἱερωσύνη, «ἡ τέχνη τῶν τεχνῶν καί ἡ ἐπιστήμη τῶν ἐπιστημῶν» (Γρηγ. Θεολ. ἀπολογητικὸς Migne 35, 425, § 6) εἶναι πρὸ πάντων Σταυρός καί θυσία.

Μία πρώτη ἐντύπωσις αὐτῆς τῆς πραγματικότητος παίρνει ὁ νεοχειροτονηθεὶς ἱερεὺς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς χειροτονίας του, ὅταν ἀφοῦ πάρῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ἀρχιερέως τὴν ἱερὴν παρακαταθήκην, τό τίμιον Σῶμα τοῦ Χρι-

στοῦ, σταθεῖ πίσω ἀπό τήν ἁγία Τράπεζα, ἀκριβῶς κάτω ἀπό τόν Ἑσταυρωμένο, μέχρι τήν ὥρα πού θά κληθεῖ νά τό ἐναποθέσει πάλι στά χέρια τοῦ Ἐπισκόπου. Τήν ὥρα ἐκείνη βλέπει ὁ πιστός τόν ἱερέα στήν ἀτμόσφαιρα τοῦ Σταυροῦ καί τῆς θυσίας. Αὐτή ἡ εἰκόνα δίνει τό νόημα πιά τῆς ἱερατικῆς του ζωῆς. Ἀπό τήν ἡμέρα ἐκείνη θά σηκώνει πολλούς σταυρούς, ὄχι μόνο ὅταν θά φορεῖ τά πολυσταύρια ἄμφιά του, ἀλλά καί ὅταν βγαίνει στήν κοινωνία ὅταν θά τρέχη στά κακότροπα μονοπάτια τῆς ζωῆς, γιά νά διακονήσῃ τόν ἄνθρωπο, γιά νά εὐαγγελισθῇ τόν Χριστό, γιά νά βρῇ τό ἀπολωλός.

Ὁ προσωπικός του Σταυρός εἶναι ὁ πιό βαρῦς. Πρῶτος ὁ ἱερεύς, σάν ὑπόδειγμα τῆς κατά Χριστόν ζωῆς καλεῖται ν' ἀπαρνηθῇ τόν ἑαυτόν του. Νά ἀποβάλλει τόν «παλαιό ἄνθρωπο». Νά αὐτοσταυρωθῇ. Ἔχει κι' αὐτός ἀδυναμίες, κοσμικές ἐπιθυμίες, πειρασμούς. Πρέπει ὁμως νά τίς σταυρώσῃ. Αὐτή ἡ σταύρωσις προϋποθέτει ἀγῶνα, πάθος, πικρό ποτήριο, ἐμπαιγμούς, διώξεις, ραπίσματα, θάνατο. Εἶναι σκληρός αὐτός ὁ Σταυρός, ἀλλ' ὄχι ἀκατόρθωτος. Ἐπάρχουν πολλοί Κυρηναῖοι. Πρῶτοι εἶναι ὁ Παράκλητος, πού ἐνισχύει τόν ἀγωνιστή ὕστερα οἱ συναγωνισταί πατέρες καί ἀδελφοί καί τέλος τό ἱερό ποιμνιο, πού πολλές φορές ἐμπνέει καί ἐνισχύει τόν ποιμένα. Ἀκόμη ἡ προσευχή, ἡ μελέτη τοῦ Θείου λόγου καί πρό πάντων ἡ ζωή τῆς Θείας Λατρείας μεταμορφώνουν ἐν Θεῷ τόν ἱερέα, ὥστε νά ἡμπορεῖ νά λέγῃ μαζί μέ τόν ἅγιο Παῦλο: *«Ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δέ ἐν ἐμοί Χριστός»* (Γαλ. β', 20). Ἡ προσωπική του Σταύρωσι θά φέρῃ τήν προσωπική του ἀνάστασι.

Ἔχει κι' ἄλλους Σταυρούς νά σηκώσῃ ὁ ἱερεύς, τόσους ὅσους ἀνθρώπους ἔχει στήν εὐθύνη του. Καθένας μέ τήν κρίσι του, μέ τά προβλήματά του, μέ τίς συκοφαντίες του, μέ τίς εἰρωνεῖες του, μέ τίς ἀρρώστιές του, μέ τήν ἀδιαφορία του, μέ τίς προσωπικές του ἀδυναμίες τοῦ φορτῶνει κι' ἕνα Σταυρό. Πρέπει ὅλους αὐτούς τούς Σταυρούς νά τοῦς κρατήσῃ μέ ὑπομονή, μέ πραότητα, μέ

ἀγάπη μέχρι θανάτου «ὅτι κραταῖα ὡς θάνατος ἀγάπη» (Ἄσμα η', 6).

«Οὐδέν πλοίου κλυδωνιζομένου διενήνοχεν ἡ τοῦ ἱερέως ψυχή· πανταχόθεν στίζεται (στιγματίζεται), παρά φίλων, παρ' ἐχθρῶν, παρ' οἰκείων, παρ' ἄλλοτριῶν», γράφει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος (Ὁμιλία Γ' εἰς τάς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων). Κτυπιέται ἀλύπητα ὁ ἱερέας ἀπ' ὅλους. Ἐγκαταλείπεται πολλές φορές ἀπό φίλους καί συγγενεῖς, μένει μόνος μέσα στά κύματα τοῦ ὠκεανοῦ. Ὁ κόσμος τόν ταλαιπωρεῖ. Τόν βλέπει μέ παράξενο μάτι (Ἰωαν. ιε', 19).

Στίς ὥρες αὐτές τῆς δοκιμασίας μόνο ἡ θερμή προσευχή δροσιζει τά φλογισμένα χεῖλη τοῦ πονεμένου Λειτουργοῦ: *«ἐάν γάρ καί πορευθῶ ἐν μέσῳ σκιᾶς θανάτου, οὐ φοβηθήσομαι κακά, ὅτι σύ μετ' ἐμοῦ εἶ...»* (Ψαλμ. κγ', 4). *Στίς στιγμές τῆς περισυλλογῆς, παίρνει δύναμι «καί ἐλεημοσύνην παρά Θεοῦ σωτήρος αὐτοῦ»* (Ψαλμ. κδ', 5). Ἔχει βοηθό τόν Ἰησοῦ. Ἐκεῖνος ἐπιτιμᾷ τά ἀφρισμένα κύματα τῶν ματαίων λογισμῶν καί τόν διασώζει.

Αὐτοί οἱ Σταυροί τοῦ ἱερέως συστήνουν τό μυστήριο τῆς θυσίας του. Γιά νά τελέσῃ τό Μυστήριο τῆς θυσίας πρέπει πρῶτα ἐκεῖνος νά προσφέρῃ τόν ἑαυτόν του θυσία «τῷ Θεῷ». Ὁ Ἱερεύς εἶναι τύπος τοῦ Χριστοῦ καί ἀκολουθεῖ τήν ἴδια πορεία τοῦ Ἰησοῦ. Δέν εἶναι ἕνα ἀπλό ὄργανο πού ἐπιτελεῖ ξηρά καί μηχανικά ἕνα ἔργο. Εἶναι συλλειτουργός τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως Χριστοῦ. (Πρόσεξε τήν εἰκόνα τῆς Πεντηκοστῆς μιά θέσι προορίζεται γιά τόν Χριστό, τήν Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας). Συμμετέχει στό πάθος καί στήν θυσία τοῦ Χριστοῦ. Προσφέρει τόν ἑαυτό του στόν Χριστό τήν ὥρα ἀκριβῶς πού προσφέρεται ὁ Χριστός σ' αὐτόν καί στούς πιστούς. Γίνεται μέτοχος τοῦ πάθους, τοῦ θανάτου, ἀλλά καί τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἡ κάθε Θεία Λειτουργία εἶναι γι' αὐτόν θάνατος καί ἀνάστασις. Θυσιάζεται ὁ Χριστός στήν ἁγία Τράπεζα, ἀλλά θυσιάζεται καί ὁ Λειτουργός. Δίνεται στόν Χριστό, ἀπορροφᾶται ἀπό τόν ἀό-

8
ρατο ιερέα Χριστό, πεθαίνει για νά ξαναζήση. Ὑστερα ἀπό μιά τέτοια θυσία ὁ ἱερεύς γεμίζει ἀπό τήν Χάρι τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Αὐτή ἡ θυσία τῆς Ἱερωσύνης μέ τούς πολλούς Σταυρούς δέν ἡμπορεῖ παρά νά γεμίζει μέ δάκρυα χαρᾶς καί εὐφροσύνης τόν ιερέα. Ἡ ἱερωσύνη εἶναι σταυρός καί θυσία Χριστοῦ. Μιά θυσία πού «τελεῖται μέν ἐπί τῆς γῆς, τάξιν δέ ἐπουρανίων ἔχει πραγμάτων...» (Ἰ. Χρυσ. περί ἱερωσύνης III, 4).

Ἡ θυσία αὐτή δέν γίνεται ξεχωριστά ἀπό τόν λαό. Ὁ ἄνθρωπος ἀκολουθεῖ τόν ιερέα, ἐνώνεται στή θεία λατρεία, χειραγωγεῖται ἀπό τόν Ἱερέα στή σωτηρία. Ἡ ἴδια θυσία τοῦ ἱερέως ἐπεκτείνεται καί στήν ὑπόλοιπη ζωή. Ὁ ἱερεύς διακονεῖ, ὑπηρετεῖ τόν ἄνθρωπο, ἔστω κι' ἂν ὕβριζεται, κι' ἂν συκοφαντεῖται, κι' ἂν σταυρώνεται. Ἐκεῖ φαίνεται, ὅτι ἡ ἱερωσύνη του δέν εἶναι ἐξουσία, ἀλλά ἀνάθεσι εὐθυνῶν καί ὑποχρεώσεων, ὑπηρεσία, διακονία, Σταυρός καί θυσία. Αὐτή τήν διακονία τῆς σταυρώσεως καί τῆς θυσίας θά ἀναθέτη ἡ Ἐκκλησία μέ τό Μυστήριο τῆς ἱερωσύνης στους τιμίους ἐργάτας της «μέχρι τῆς ἐπιφανείας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Α' Τιμοθ. στ', 14), ὅπου τούς ἁγίους Λειτουργούς της θά μεταθέση εἰς τό οὐράνιο θυσιαστήριο, γιά νά λατρεύουν τόν Κύριο «ἡμέρας καί νυκτός ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ» (Ἀποκ. Ζ', 15) μέ «λιβανωτόν χρυσοῦν» καί «θυμιάματα πολλά» (Ἀποκ. Η', 4). Ἄντι δέ τοῦ Σταυρικοῦ ὀνειδισμοῦ θά τούς περιβάλλη μέ ἱμάτια λευκά καί «στεφάνους χρυσοῦς» (Ἀποκ. Δ', 4) γιά νά ὑμνοῦν ἀκατάπαυστα τόν αἰώνιο Ἀρχιερέα Ἰησοῦ.

(Ἀπό τό περιοδικόν «ΤΑ ΚΡΙΝΑ» Ν. 20, Φεβρουάριος 1981).

Γιά τήν Ἱερωσύνη

Ἀπό τό ἡμερολόγιο τοῦ 2005 τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νικοπόλεως καί Πρεβέζης δανειζόμεθα ἕνα μέρος προκειμένου ὠφεληθοῦν πνευματικῶς καί οἱ ἀναγνώστες αὐτοῦ τοῦ ἐνημερωτικοῦ τεύχους.

Ἡ ἹΕΡΩΣΥΝΗ ΕἶΝΑΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Πηγὴ τῆς ἱερωσύνης ὅλων τῶν ἱερωμένων εἶναι ὁ Χριστός.

Αὐτό σημαίνει:

* **καί οἱ ἀπόστολοι**, πού ἐπῆραν πρῶτοι τήν ἱερωσύνη ἀπό Αὐτόν,

* **καί ἐμεῖς**, οἱ σημερινοὶ ἱερεῖς, πού χρονικά ἀπό τόν Χριστό ἀπέχουμε τόσα χρόνια,

* **ἔχουμε ὅλοι τήν ἴδια σχέση** μέ τόν Χριστό

* **ἔχουμε ὅλοι ἐξ Ἰσου πλήρη καί ἐξ Ἰσου τέλεια** τήν ἱερωσύνη τοῦ Χριστοῦ.

Ἁγίου μάρτυρος Ἰουστίνου (Διάλογος, κεφ. 42, 1).

***

Λυχνάρι τοῦ Θεοῦ

Ὁ κάθε ἱερέας εἶναι ἕνα λυχνάρι· ἕνα φῶς· πού τό ἀνάβει ὁ Θεός· τήν ὥρα τῆς χειροτονίας. Καί ἀφοῦ λοιπόν ἔτσι τόν κάμει φῶς, τόν τοποθετεῖ στόν χῶρο τῆς ἀρμοδιότητάς του, νά φωτίζει.

Πρέπει λοιπόν ὁ κάθε παπᾶς νά εἶναι φῶς. Νά φωτίζει τήν Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ· καί τόν λαό της:

* μέ τά λόγια του· μέ τό κήρυγμά του· πού πρέπει νά εἶναι κήρυγμα τῆς θεϊκῆς ἀλήθειας·

* καί μέ τά ἔργα του· πού πρέπει νά εἶναι ὅλα φωτεινά· νά τά βλέπουν οἱ πιστοί νά χαίρονται, νά ὠφελοῦνται, νά δοξάζουν τόν Θεόν.

Ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης (Ἐπιστολή Α', 32).

* * *

ΠΡΩΤΑ.... καί ΜΕΤΑ....

Πρέπει, λοιπόν, παῖ μου,

* **πρῶτα** νά γίνεις μαθητής τοῦ Χριστοῦ· καί **μετά** νά ἐπιχειρεῖς νά διδάσκεις ἄλλους·

* **πρῶτα** νά ὑποταχθῆς σύ, σέ πνευματικό πατέρα, νά σέ ὀδηγήσει στόν Χριστό· καί **μετά** νά ὀδηγεῖς σύ ἄλλους στόν Χριστό·

* **πρῶτα** νά φωτισθῆς ἀπό τό ἀληθινό Φῶς· καί **μετά** νά ὀδηγήσεις ἄλλους εἰς τό Φῶς·

* **πρῶτα**, νά ἐλευθερωθῆς σύ, καί **μετά** νά κάμεις προσπάθεια νά ἐλευθερώσεις σύ ἄλλους.

Ἅγιος Συμεών νέος Θεολόγος (Λόγος 87).

* * *

ΑΞΙΩΜΑ

Ὅσο καί ἂν ψάξεις, δέν θά βρεῖς ἐδῶ στήν γῆ, ἄλλο ἀξίωμα σάν τήν ἱερωσύνη ὑψηλό.

Ἡ ἱερωσύνη εἶναι μιά ἀρχή, πού ὁ τόπος δράσης της εἶναι ἐδῶ στήν γῆ· ἀλλά οἱ ἀποφάσεις της ἰσχύουν γιά πάντα· καί ἐδῶ στήν γῆ· καί ἐκεῖ στόν οὐρανό.

Ὁ ἱερωμένος ἔδρα του ἔχει τήν γῆ. Καί προηγείται. Ὁ Χριστός, παρ' ὅτι εἶναι ὁ Κύριος καί Δεσπότης, χρονικά ἔρχεται στίς ἀποφάσεις δευτέρως· καί ἀκολουθεῖ

καί ἐπικυρώνει τίς ἀποφάσεις τῶν ἐπί γῆς ἀντιπροσώπων Του.

Ὁ ἱερέας (δέν εἶναι ὑπερβολή αὐτό πού λέμε), στέκει **ἀνάμεσα** στόν Θεό καί σέ ὄλο τό γένος τῶν ἀνθρώπων. Καί γι' αὐτό, ἀπό τήν μιά παίρνει καί **κατεβάξει** ὅλα τά λαμπρά δῶρα τοῦ Θεοῦ σέ μᾶς· καί ἀπό τήν ἄλλη **ἀνεβάξει** ἐκεῖ, στόν οὐρανό, τίς ἱκεσίες τίς δικές μας.

*Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος,
(Εἰς Ἡσαΐαν, Ὁμιλία Ε', 1).*

* * *

ΙΕΡΕΙΣ - ΚΑΙ ΣΧΙΣΜΑ

Ἐμεῖς, ποτέ δέν θά κάμωμε τήν Ἐκκλησία μας κομμάτια: παρέες, ὀμαδοῦλες σχισματικές.

Νά μήν ἐπιτρέψει ὁ Κύριος νά καταντήσωμε σέ τέτοιο κρῖμα καί σέ τέτοιο χάλι θλιβερό!

Ὅσες καί ἂν εἶναι οἱ ἁμαρτίες μας, νά μή τό ἐπιτρέψει ὁ Θεός καί Κύριος, τέτοιο φρικτό κακό νά πάθωμε.

Γιατί, ἄνθρωπε, ἀποκόβεσαι ἀπό τήν ἁγία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ; Ἡ Ἐκκλησία δέν ἔχει, δέν εἶχε ποτέ, οὔτε κηλίδα, οὔτε σπίλο ἤ ρυτίδα. Ἀνθρώπων εἶναι τά ὅποια λάθη!

Σχίσμα στήν Ἐκκλησία; Γιατί; Ποτέ. Ποτέ. Καί ἂν χρειάζεται, οἱ παραβάτες τῶν ἱερῶν κανόνων νά τιμωροῦνται αὐστηρά!

*Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης
'Ἐπιστολή ΚΗ' (P.G. 99, 998-999)*

* * *

ΝΑ ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΙΣ

Σᾶς παρακαλῶ, ἅγιοι ἱερεῖς: νά φροντίζετε διά τούς **κοσμικούς**· πῶς νά σωθοῦν.

Ὅμοιως πάλι, σεῖς οἱ κοσμικοί, νά τιμᾶτε τούς ἱερεῖς σας.

* Καί ἂν τύχει ἕνας ἱερέας καί ἕνας βασιλέας μαζί, τόν ἱερέα νά προτιμήσεις.

* Καί ἂν τύχει ἕνας ἱερέας καί ἕνας ἄγγελος μαζί, τόν ἱερέα νά προτιμήσεις· διότι ὁ ἱερέας εἶναι ἀνώτερος καί ἀπό τούς ἀγγέλους.

* Ἐγώ ἔχω χρέος, ὅταν ἀπαντήσω ἱερέα, νά σκύψω, νά τοῦ φιλήσω τὰ χέρια καί νά τόν παρακαλέσω, νά παρακαλεῖ τόν Θεόν διά τās ἀμαρτίας μου.

Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός Διδαχῆ Γ'

* * *

Τό χειρότερο σκάνδαλο

«Φῶς τοῦ κόσμου» καί «ἀλάτι τῆς γῆς» ὀνομάζει ὁ Χριστός τούς μαθητές Του· καί τούς διαδόχους τους: ἀρχιερεῖς καί ἱερεῖς.

Αὐτοί, σάν ἀλάτι, ἔχουν χρέος, νά συντηροῦν καί νά νοστιμίζουν τήν ζωή τῶν χριστιανῶν· δηλαδή, νά τούς ὀδηγοῦν σέ ἀνώτερη πνευματική ζωή· μέ τόν λόγο τους· μέ τήν διδασκαλία τους· μέ τήν ἀγιάζουσα χάρη πού τούς μεταδίδουν· καί μέ τό φωτεινό παράδειγμά τους.

Ὅταν τό παράδειγμά τους παύει νά εἶναι ἐποικοδομητικό, οἱ κληρικοί παύουν, ὄχι μόνο νά «νοστιμίζουν», ἀλλά καί νά «συντηροῦν» τήν πνευματική ζωή.

Τότε, ὅταν ἡ ζωή τους γίνεται - καταντάει ἀντίθετη στό λόγο τοῦ Θεοῦ, ὅταν δέν βιώνουν τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, τό «ἄλας» μωραίνεται! Καί αὐτοί, ἀπό ἱερεῖς, καταντοῦν «μωρές» παρθένες. Καί τότε ὁ κόσμος, θεωρώντας τὰ λόγια τους ψεύτικα, ὅπως ψεύτικη εἶναι καί ἡ ζωή τους, τὰ καταφρονεῖ.

Ὅταν ὁμως ὁ λαός καταφρονεῖ (γιά ὅποιοδήποτε λόγο!) τόν λόγο τοῦ παπᾶ «ἐν τίνι ἀλισθήσεται»; Πού θά βρεθεῖ πιά «πνευματικό ἀλάτι», νά συντηρήσει, καί νά νοστιμίσει τήν ζωή τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας;

Ἡ ἀσυνεπής ζωή τῶν κληρικῶν, καί ἰδίως τῶν ἀρχιερέων, εἶναι ἡ χειρότερη ζημία καί ἀδικία εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας· εἶναι τό χειρότερο σκάνδαλο.

* * *

ΛΙΓΟ ΠΙΟ ΠΑΛΙΑ-ΣΗΜΕΡΑ

Λίγο πίο παλιά ἡ ἱερωσύνη διόρθωνε καί τήν βασιλεία· ἔδειχνε καί σ' αὐτήν τό σωστό.

Τώρα, ἔχει γίνει ὑποχείρια τῶν πολιτικῶν ἀρχόντων.

Ἡ ἱερωσύνη; Ὅχι. Ποτέ. Ἡ ἱερωσύνη δέν ξεπέφτει. Ἀπλά, σήμερα κάτι μεγάλοι ἱερωμένοι μέ αὐτό πού λένε - ἐκπροσωποῦν σχέση καμμία δέν ἔχουν!

Τότε, ἀρχιερεῖς καί ἱερεῖς ἔμοιαζαν σέ ἔργα καί σέ φρόνημα μέ τούς ἀγίους ἀποστόλους. Καί οἱ ἄρχοντες τούς εὐλαβοῦνταν.

Τώρα, οἱ ἱερωμένοι φοβοῦνται καί τρέμουν τούς πολιτικούς.

Ποῖοι ὁμως; Ποῖοι; κάτι κληρικοί μεγάλοι· πού ὁμως, τί εἶναι ἱερωσύνη δέν ἐφρόντισαν ποτέ νά ἰδοῦν· κάτι ἱερωμένοι, πού ἱερωσύνη ἔχουν, ἀλλά δέν τήν τιμοῦν· κάτι ἱερωμένοι, πού τήν ἱερωσύνη τήν εὐτελιίζουν καί τήν ἐξευτελιίζουν.

*Ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης
Ἐπιστολή Ε', 268*

* * *

ΠΡΟΤΥΠΟ ΙΕΡΕΑ

Ὁ ἅγιος ἀπόστολος Ἀνδρέας ἐκήρυξε τόν Χριστό καί στήν Ἀχαΐα. Καί ἐκεῖ, στήν Πάτρα, ἐμαρτύρησε.

Ὁ ἄρχοντας τῆς περιοχῆς Αἰγεάτης, ἕνας σκληρός τύραννος, διάταξε νά συλλάβουν τόν ἀπόστολο καί νά

τόν σταυρώσουν. Πράγμα πού ἔγινε. Ἀλλά ὁ κόσμος ἀγανάκτησε· καί στράφηκε μέ μανία κατά τοῦ Αἰγεάτη.

Φοβισμένος τότε ἐκεῖνος, διάταξε νά κατεβάσουν τόν ἀπόστολο ἀπό τόν Σταυρό.

Περίμενε, ὅτι ὁ ἅγιος Ἀνδρέας θά δεχόταν τήν ἀπόφασή του μέ εὐγνωμοσύνη. Ἀλλά δέν ἔγινε. Ὁ ἀπόστολος Ἀνδρέας τοῦ ἔθεσε ἕναν ὄρο. Τοῦ εἶπε:

—Γιά μένα, δοῦλο τοῦ Χριστοῦ, δέν εἶναι πρώτη προτεραιότητα ἡ ζωή μου. Πρώτη μου προτεραιότητα εἶναι τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ, ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου. Λύσε πρώτα Σὺ τόν ἑαυτό σου ἀπό τά δεσμά τῆς ἁμαρτίας, καί μετά ἐμένα ἀπό τά δεσμά αὐτά. Ἐγώ μετά ἀπό λίγο πάω στήν αἰώνιο ζωή. Ἐνῶ Σὺ, ἂν δέν λυθεῖς, θά τήν χάσεις γιά πάντα.

Ὁ ἅγιος Ἀνδρέας ἦτο πρότυπο ἱερέως.

***

ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΙΣΟΒΙΟ

«*Θεοῦ ἐσμεν συνεργοί*» (Α΄ Κορ. 3, 9).

Καί ἀφοῦ τοῦ Θεοῦ σκοπός εἶναι νά σώσει τόν κόσμο, καί ἐμεῖς —σάν συνεργοί Του— ὀφείλομε νά βοηθοῦμε τούς ἀδελφούς στόν ἀγώνα τους νά σωθοῦν, ὅσο πιό πολύ μπορούμε.

Μή σοῦ περάσει ποτέ, ἀδελφέ, ἡ ἰδέα, ὅτι τώρα πού παραιτήθηκες, ξέμπλεξες μέ τίς ὑποχρεώσεις σου ἀπέναντι στους χριστιανούς καί στήν ἐκκλησία!

Τέτοια ἐλευθερία ΔΕΝ εἶναι ἀρεστή στόν Θεό.

Ὁ Θεός μᾶς θέλει ὑπηρετές Του, γεωργούς στόν ἀμπελώνα Του. **Γιά πάντα!** Μέχρι καί τήν τελευταία μας πνοή.

Μή πάψεις λοιπόν, ποτέ νά διδάσκεις καί μέ λόγια καί μέ ἔργα.

Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης Σωφρόνιος († 1775)
σέ ἐπιστολή στόν ἅγιο Μακάριο Κορίνθου

Ἐμεῖς οἱ ἱερεῖς ἔχομε χρέος νά δοξάζουμε **ΕΚΕΙΝΟΝ**, πού ἔγινε γιά χάρη μας θυσία, μέ τό νά κάνουμε καί ἐμεῖς γιά χάρη Του θυσία **κάτι ἀπό τόν ἑαυτό μας**.

Ἅγιος Κλήμης Ρώμης (P.G. 9, 417)

***

ἽΟ παπᾶς... δέν ἀρκεῖ νά εἶναι ἀκατηγόρητος· ἄξιος γιά κάθε ἔπαινο πρέπει νά εἶναι.

Τό πρώτο, τό βρίσκεις εὐκολα παντοῦ.

Τό ἄλλο, θά τό βρεῖς μόνο σ' ἐκείνους, πού γεμάτη ἀρετές εἶναι ἡ ζωή τους.

Ἁγίου Ἰσιδώρου, Ἐπιστολή Β', 39

***

ΠΑΤΕΡΑΣ ΟΛΩΝ

Ὁ κάθε ἱερέας εἶναι ἕνας «κοινός πατέρας ὅλης τῆς οἰκουμένης».

Καί συνεπῶς χρέος ἔχει, γιά ὅλους νά φροντίζει καί γιά ὅλους νά ἀγωνιᾶ, ὅπως καί ὅσο καί ὁ Θεός, στόν ὁποῖον ἀφιερώθηκε.

Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος P.G. 62, 529

